

saar en anden Omstændighed, og jeg kommer derved igjen tilbage til det ulykkelige Forhold, som jeg saar ofte har maattet berøre, nemlig dette Things Stilling og Berettigelse. Naar separate Fonds af nogen Betydning skulle opheves, og især saadanne Fonds, hvortil visse Institulter ere knyttede saaledes, at de ved dem have en mere sikker Bestaaen, end de ville have under en simpel og ligefrem directe Bevilling paa Finantsloven, saar bør det skee paa en saadan Maade, at ogsaa dette Thing faaer sin Indflydelse derpaa; saar bør der forelægges et Lovforslag om, at den paagjældende separate Fond skal opheves. Thi her staae vi jo igjen ligeoverfor det Forhold, at Folkethinget i Finantslovsforslaget har besluttet, at det skal være saaledes, og at vi skulle bevilge Finantslovsforslaget. Hvad man derfor end vil indvende imod den paagjældende separate Fonds Bestaaen, saar kan jeg dog ikke berolige mig ved den derom tagne Beslutning. Jeg siger: Saalænge der ikke foreligger en af hele den lovgivende Magt, dette Thing iberegnet, efter fri Behandling tagen Beslutning om, at Seminariesfonden skal opheves og indbrages, saalænge skal man ikke ved en blot Bøtering under Finantslovsforslaget bestemme, at den skal opheves. Med disse Ytringer skal jeg anbefale Thingets Medlemmer eller idetmindste dem, der troe, at man her har Ret til at gjøre Noget ved Finantslovsforslaget, at stemme for de af mig stillede Ændringsforslag.

David: Jeg skal tillade mig at komme tilbage til Forslaget om den Bevilling, som er bleven tilstaaet Kultusministeren til Dpretelse af en Examenscommission for Theologer. Min Opfattelse deraf er noget forskjellig fra den, som det ærede Medlem, der har stillet Forslag om at udstemme denne Bevilling (Masing), og de, der have understøttet ham, have gjort gjældende, om jeg end i Hovedsagen samstemmer med dem. Jeg har i en Række af Aar været Universitetslærer, og det er derfor vel meget rimeligt, at noget af det af et æret Medlem (Wichfeld) omtalte Universitetsstøv ogsaa kan være blevet hængende ved mig, men jeg har dog allerede for lang

Tid siden forladt Universitetet, og jeg vil derfor haabe, at jeg ogsaa har kunnet ryste dette Støv af mig igjen. Jeg vil ogsaa strax, som et Beviis paa, at Universitetets Støv ikke blænder mit Blik, ligefrem udtale, at jeg finder Meget at forandre ved vort hele Examensvæsen, og at jeg, tildeels med Exempler for Die fra andre Universiteter, hvor jeg har tilbragt en stor Deel af min Ungdom, er meget tilbøielig til at gaae ind paa den Anskuelse, at Examensproverne vel ikke ganske skalde berøves Lærerne ved Universitetet, men dog skalde indrettes saaledes, at ogsaa Andre end Universitetslærerne fik en betydelig Indflydelse paa dem. Jeg troer, at det, som man har meent derved at kunne opnaae, nemlig noget Godt til Gavn for et friere Studium, vistelig kan vindes derigjennem, men jeg anseer rigtigt nok en saadan Ordning for at være saar betydningsfuld, ikke alene for Universitetet, men ogsaa for Stat og Kirke, at jeg paa ingen Maade kan indrømme, at det skalde være rigtigt at træffe en Bestemmelse om Ordningen af den Plan, som i saar Henseende skalde følges, blot ad administrativt Bei. Jeg erkjender denne Sag ikke blot for at være vigtig, men for at indeholde Noget, der griber ind i Universitetets og Kirkens Forhold, og ligesom Grundvolten til enhver Bygning bør være fast og urokkelig, saaledes anseer jeg det ogsaa for uomgængeligt nødvendigt, at, hvad der griber ind i det gjensidige Forhold af Kirke og Stat og af Kirke og Universitet, ikke voldgives en enkelt Ministers Forgodtbeholdende. Jeg skal strax tillade mig at henpege paa, at, hvad jeg saaledes forlanger, nemlig en Ordning af Sagen ad legislativt Bei, netop er i den friere Udviklings Interesse. Jeg skal ikke tillade mig, at gaae nærmere ind paa den Skitse af en Plan, som den ærede Kultusminister udviklede for os; jeg erkjender nemlig, at det er ikke muligt for en Minister, om han saar ogsaa nok saar meget har gjennemtenkt sin Plan og gjennemgransket den, da at udvikle den her og at fremsætte den i et enkelt Foredrag saar tydeligt og klart, at den kan vurderes og bedømmes fuldstændig. Men, sæt nu ogsaa, at den ærede Ministers Plan var fuldkommen rigtig, hvor er da Garantien